

Arrest

nr. 63 720 van 23 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn van Armeense origine, geboren op 11 november 1970. In 1992 huwde u op traditionele wijze met A.Z.(...) (O.V. 6.541.366). Op 8 september 2009 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Armenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen toen hij op 1 maart 2008 door de politie opgepakt werd samen met een zekere S.(...). Uw man werd de volgende dag vrijgelaten, maar S.(...) bleef vastzitten. In september 2009 organiseerde uw man protestacties naar aanleiding van het handelsakkoord tussen Armenië en Turkije. Hij voerde actie zowel voor de Amerikaanse als de Russische ambassade. Tijdens zijn actie voor de Amerikaanse ambassade werd hij door de politie van Shengavit gearresteerd en ernstig geslagen. De politie wilde dat hij verklaringen aflegde die tegen S.(...) gebruikt konden worden, maar uw

man weigerde dit te doen. Later werd uw man ook het slachtoffer van een opzettelijke aanrijding en werd niet enkel hij, maar ook jullie hele gezin bedreigd. Daarom besloten jullie te vertrekken. U verliet Armenië uiteindelijk op 5 december 2009. Vanuit Jerevan reisde u samen met uw gezin met het vliegtuig naar Moskou. Vanuit Moskou kwam u op 6 december 2009 met een ander vliegtuig naar België. De volgende dag, op 7 december 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (Antwoord vragenlijst, nr. 1). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A.Z.(...)(O.V. 6.541.366), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A.Z.(...)(O.V. 6.541.366), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Armenië gekend zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.Z.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 719 van 23 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A.Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de definitie uit artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: *Vluchtelingenverdrag*), waarnaar in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt verwezen, is het element "gegronde vrees voor vervolging" van wezenlijk belang. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. Het begrip "gegronde vrees" houdt dus in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst.

Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad moet zijn oordeel steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75).

2.6. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekers vrees voor vervolging niet meer als actueel kan worden beschouwd.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de situatie in Armenië, in de nasleep van de politieke onrusten van februari en maart 2008, geleidelijk doch duidelijk gestabiliseerd is en wordt vermeld dat personen die betrokken waren bij de verkiezingen van 19 februari 2008 en de evenementen van 1 maart 2008, alsook hun familieleden, niets meer te vrezen hadden dd. maart 2009 omwille van deze betrokkenheid (zie stuk 13, Landeninformatie, Subject Related Briefing, Armenië, Beoordeling van de actuele vrees van politieke opposanten sinds de gebeurtenissen ivm de presidentsverkiezingen van februari 2008, p. 4).

Hieruit vloeit voort dat verzoekers problemen die hem sinds september 2009 te beurt zouden zijn gevallen omwille van zijn aanwezigheid bij de protestacties in het kader van de presidentsverkiezingen, inderdaad niet aannemelijk zijn.

De kritiek van verzoeker dat de term "niet aannemelijk" wijst op een subjectieve interpretatie van het relaas van verzoeker, is onterecht.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich gesteund heeft op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, en is, gelet op het oordeel van tal van internationale organisaties waarop deze informatie gebaseerd is, allerm minst subjectief te noemen is. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen doch zonder de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, te weerleggen.

De Raad stelt op grond van wat voorafgaat vast dat de beslissing van de commissaris-generaal steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen.

2.7. Het bovenstaande motief is dermate determinerend dat het zowel de weigering van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus kan dragen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

Noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus, kunnen worden toegekend.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE